

ע"פ 68842/11/18 - גלינה מגנר נגד עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 68842-11-18 מגנר נ' חיפה
תיק חיצוני: 223215-3-3

בפני	כבוד השופט נאסר ג'השאן
המערערת	גלינה מגנר
נגד	
המשיבה	עיריית חיפה

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה, אשר מתמקד בהכרעת הדין, ובה הורשעה המערערת במיוחס לה בכתב האישום, בגין החניית רכבה, בניגוד לסעיף 6(ב) חוק העזר חיפה (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ה-1985.
2. על-פי האמור בדו"ח חנייה שקיבלה המערערת, ביום 18.6.2017 בשעה 10:51 ברח' הרצל ליד בית מס' 64, בתחום העיר חיפה החנתה המערערת את רכבה במקום האסור לחנייה ואשר בו מוצב תמרור 432 ו-432 הקובע כי החנייה אסורה פרט לטעינה ופריקה בלבד. המערערת ביקשה להישפט, והיא זומנה לישיבת הקראה בפני בית משפט קמא.
3. המערערת טענה, כי אין במקום תמרור בשדה ראייה של הנהג החונה ואף רואים את קו החנייה על הכביש כמסומן ב-"כחול לבן".
4. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפני בית משפט קמא ביום 21.06.2018, טענה המערערת כי הגיעה למקום, החנתה את רכבה והפעילה "פנגו" והוסיפה וטענה, כי אין זיקה בין התמרור למקום החנייה. המערערת עוד טענה כי ישנם מספר תמרורים במקום ו-"לא ברור איזה תמרור שייך לאיזה חלק מהחניה" ואף הציגה תמונה המתעדת את התמרור לאחר נפילתו. המערערת אף טענה כי "אם הייתי רואה את התמרור לא הייתי חונה שם". המערערת הודיעה, כי אין בכוונתה לזמן עדים ויתכן כי היא תבקש לזמן נציג העירייה שיסביר "מה הרציונל העומד מאחורי הצבת תמרור במקום הזה".

5. בדיון הנוסף שהתקיים ביום 04.10.2018 נשמעה סגנית מנהל המחלקה לתכנון ותנועה מעיריית חיפה. בית המשפט הורה על זימון הפקח שערך את הדו"ח לדין שנקבע ליום 21.11.2018. בדיון שנועד לשמוע את הוכחות הצדדים שהתקיים ביום 21.11.2018, הציגה המערערת את תעודת עובד הציבור שקיבלה מן העירייה (אשר סומנה ע"י בית משפט קמא כנ/1) בנוגע למועד שבו נפל התמרור, כאשר על פי תעודת עובד הציבור הנ"ל, הופל התמרור ביום 24.05.2017 דהיינו לפני יום ביצוע העבירה. המערערת טענה, כי אין לה מועד מדויק של מועד צילום התמונה המתעדת את נפילת התמרור, והציגה אישור כי הפעילה "פנגו" בשעת ביצוע העבירה. כמו כן העידו בפני בית משפט קמא המפקח שערך את הדו"ח והמערערת.

6. לאחר סיכום טענותיהם, נתן בית המשפט את הכרעת הדין והרשיע את המערערת בהחניית רכבה בניגוד לתמרור 432 ו-433 האוסר חנייה או עצירת רכב.

בית משפט קמא התייחס לכל טענות המערערת אשר נטענו לאורך הדיונים, ובין היתר, כי התמרור לא היה ברור מספיק, אבני השפה היו צבועות בכל מיני צבעים, הטענה כי המקום נחזה כמקום חנייה מוסדר ולפיכך המערערת הפעילה את שירות ה-"פנגו", והטענה כי הצבת התמרור גורמת לבלבול הנהגים וכראייה מופקים על-ידי פקחי העירייה הרבה דו"חותבגין עבירות במקום הזה. בית משפט קמא קבע כי השלט הוצב מספר מטרים לפני המקום בו חנה רכבה של המערערת, כפי שעולה מהתמונות אשר תועדו על-ידי הפקח וסומנו ע"י בית משפט קמא כ- ת/1 ות/2 ועל כן קבע בית המשפט כי התמרור ניתן לזיהוי. בית משפט קמא דחה את טענת המערערת כי היא סברה, כי מדובר במקום חנייה מוסדר זאת לאור העובדה שאבני השפה אינן צבועות בכחול לבן, ואף נושאות שרידי סימון אדום לבן והשנייה היא שלא הוצב תמרור הקובע כי מדובר באזור חנייה מוסדר.

7. בית משפט קמא קבע כי העובדה שבחודש מסוים ניתנו במקום 11 עד 26 דו"חות אינה מלמדת על מקום שגורם לבלבול. בית משפט קמא אף דחה את הטענה כי מאן דהוא אמר לפני מספר שנים כי המשיבה לא מתייחסת לתלונות תושבים. בית משפט קמא אף התייחס למסמך שהוגש וסומן נ/2 ובו נראה שלט מוטל על הרצפה וקבע, כי הדבר אינו מלמד על מצב הדברים במועד מתן הדו"ח.

8. לפיכך, המערערת הורשעה בעבירה המיוחסת לה ובית משפט קמא הטיל עליה קנס בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתו.

9. המערערת הגישה ערעור, בגדרו היא טענה כי הוצגו ראיות להצבה לקויה של התמרור האוסר חנייה או עצירה והיא ביקשה להציג ראיות חדשות ונימוקים לטענתה זו. בנוסף, טענה המערערת, כי בדיון ההוכחות שהתקיים ביום 21.11.2018 הוצגו ראיות המוכיחות תחזוקה לקויה של התמרור מה שמעלה ספק אם ביום רשימת הדו"ח הוא היה במקום. המערערת המשיכה וטענה, כי היא סברה כי מדובר בחנייה מוסדרת וכי אבני השפה אינן צבועות כלל ויש שרידים של כל הצבעים מה שעשוי להתפרש

כחנייה ללא תשלום וכי הפעלת ה-"פנגו" היתה מטעמי זהירות בלבד.

10. בדיון אשר התקיים בפניי ביום 03.01.2019 חזרה המערערת על הודעת הערעור וביקשה לזמן עורך תעודת עובד הציבור, אשר נתן תעודת עובד ציבור, לפיה התמרור נפל ביום 24.05.2017 והוחזר למקומו בתאריך זה. בהחלטתי מאותו יום הוריתי על דחיית הבקשה וזאת מאחר ולא סברתי כי מדובר בראיה קריטית שיש בה כדי לשנות ממסקנת בית משפט קמא לעניין התמונה שהציגה המערערת אשר תיעדה את התמרור מופל על הרצפה, כאשר המערערת אינה טוענת כי התמרור הופל ביום ביצוע העבירה, כי אם לאחר מכן, וכן לאחר שמצאתי כי ראיה זו יכולה המערערת להביא בפני בית משפט קמא, שכן היא זו אשר ביקשה להגיש את תעודת עובד הציבור (נ/1) כפי שעולה מפרוטוקול הדיון.

11. ב"כ המשיבה טען מנגד כי יש להורות על דחיית הערעור וביקש לאמץ את פסק דינו של בית משפט קמא. נטען כי הטענות שמועלות על-ידי המערערת בנוגע להנחיות להצבת תמרורים, מקומם להידון בבית משפט לעניינים מנהליים בתקיפת החלטת וועדת התמרור.

12. הטענה העיקרית של המערערת מתמקדת באופן הצבת התמרור ותחזוקתו אשר מנעו ממנה לראות את האמור בתמרור ולציית לו.

13. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בהכרעת דינו של בית משפט קמא לא מצאתי מקום להתערב בהכרעת הדין.

14. סעיף 6(ב) לחוק העזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985 (להלן: "חוק העזר חיפה"), קובע כי:

"לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה לאחר להעמיד או להחנות רכב ברחוב במקום שהחניה בו נאסרה בתמרור מתאים שנקבע בהודעת התעבורה, גם אם אותו תמרור לא נקבע על פי סעיף 2".

תמרור 433 מוגדר כ-: "אסורה כל עצירה וחניה של רכב בדרך בצד שבו הוצב התמרור, אלא אם דרוש הדבר למילוי הוראות כל דין".

עוד נקבע בתקנות והנחיות להצבת תמרורים, תקו"ה-2018 (להלן: "**הנחיות להצבת תמרורים**"), כי כוחו יפה של התמרור עד לצומת הקרוב או עד לתמרור 432, 437, 434, 626, 627, 817.

15. בעניינו לא נטען כי במקום הוצב תמרור המתיר את החניה או המבטל את כוחו של התמרור 433. כל שנטען על-ידי המערערת כי האופן שבו הוצב התמרור היה לקוי.

16. ראשית, מצאתי לדחות את טענת המערערת באשר לסימון הדהוי על שפת המדרכה. אין בעובדה כי חל שינוי בצבע המדרכה כדי לשנות את הנורמה המשפטית ואת העבירה של איסור חנייה ליד מדרכה אשר הוצב לידה תמרור האוסר על חנייה במקום מכוח חוק העזר. העובדה שהסימון על המדרכה דהוי כטענת המערערת, לא מהווה ביטול החיקוק אשר אוסר חניה במקום, לפי חוק העזר חיפה, אשר מהווה חקיקת משנה ונחקק מכוח סמכות מועצת עיריית חיפה לפי פקודת העיריות.

17. יתרה מזאת, בתקנות והנחיות להצבת תמרורים, אף נקבע כי ניתן ועדיף להשתמש בסימון 818 (כמשמעותו בהודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשע"א-2010, אבני שפה צבועות אדום-לבן) במקומות בהם נצפו בעיות של אחזקה ו/או אי ציות. אולם לא נקבעה כל חובה לסמן את המדרכה באדום לבן, יחד עם הצבת התמרור 433 (ראו עמ' 250 להנחיות). על כן דין טענתה של המערערת בעניין הסימון הלא ברור שמופיע על המדרכה להידחות. כפי שקבע בית משפט קמא ובצדק, לו המערערת היתה טוענת כי ראתה שלט אחר במקום הקובע כי מדובר במקום חניה סדור, ניתן אולי היה להבין, כי סברה שמדובר במקום חניה מוסדר.

18. בנוסף לזאת יצוין כי לו היתה מוכיחה המערערת בפני בית משפט קמא כי במקום בו חנתה נצפו בעיות של ממש בעניין ציות לתמרור, וכי מדובר במקום שגורם לבלול, וככל והיתה מציגה די ראיות המוכיחות זאת, ניתן היה לשקול את טענתה בדבר הבלבול שנוצר במקום. בעניין זה יצוין, דווקא מעין בתמונות שהוגשו לעיוני נראה כי ניתן לזהות בנקל את התמרור שהוצב במקום.

19. באשר לטענת המערערת בדבר השלט שנראה מוטל על הרצפה, כפי שקבעתי בהחלטתי בדיון ביום 03.01.2019, המערערת לא טענה כי זהו מצב התמרור ביום ביצוע העבירה, אלא מצבו לאחר מכן. מכאן אין בעובדה זו כדי לשנות מקביעת בית משפט קמא לפיה השלט היה במקומו ביום ביצוע העבירה והמערערת עברה על הוראותיו.

20. עם כל ההבנה למצבה של המערערת, אין בעובדה כי היא לא ראתה את התמרור כדי לפטור אותה מלציית להוראותיו. מחובתה היה לבדוק, בטרם החניית רכבה לחניה, איזה תמרור חל בקטע הרלוונטי נשוא הדיון.

21. באשר לטענות שלא עלו בפני בית משפט קמא, אין מקום להידרש להן.

22. לאור האמור לעיל ומשלא הוגש ערעור על חומרת העונש והערעור התמקד אך בהכרעת הדין, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, א' שבט תשע"ט, 07 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.